

Protokol nahrávky*

Pamětník: *Josef Kadeřábek (JK)*

Datum a místo natáčení: 19. 5. a 29. 5. 2025 v Institutu umění - Divadelním ústavu v Praze

Natočila a zpracovala: *Alena Hrádková*

1. AUDIONAHRÁVKA	
0:00:00	Narození a dětství v pohraničí. Narodil se v Ústí nad Labem. Vyrůstal na Telnici v Krušných horách. Od mládí na lyžích a v lese. Vesnice. Otec Vlastimil se narodil 17. 10. 1929 v Dobrovízi. Maminka Helena se narodila ve Vídni v roce 1926, tam žila do 7 let a potom žila v Sepekově u Příbrami. Tatínek přišel po válce s rodiči, děda stavbyvedoucí, stavěl například s Le Corbusierem v Paříži první La Défense. Zažil celou 1. světovou válku. Od tří let žil Josef s prarodiči v Horním Žlebu, u hlavní železniční trati do Německa. Labe, šify, parníky. Děda v té době pracoval v lese a JK strávil dobu než šel do školy s dědou v lese. Děda ho naučil jak přežít. Chytali vrány a vrabce a vařili z nich polévku. Pak se JK vrátil do Telnice a začal tam chodit do školy, dvoutrídka, ještě klečel na hrachu, pan řídící měl rákosku. Když bylo hezky, učili se venku. Pohraničí. Do školy s ním chodili děti těch, kdo nebyli vysídlení. Jizvy na krajině i v lidech. Pořád je znát, že se tam něco stalo.
0:06:05	Odsuny. Vzpomínka na další svého druhu odsun: Chabařovice, když se bouraly domy kvůli hnědouhelným dolům. „Zase vidíš, jak je někdo vyhazovaný odněkud, kde žije.“ I když lidé odešli napůl dobrovolně, dostali byty, on viděl bourání, peřiny a skříně litaly ze střech, to je nezapomenutelné.
0:07:10	Rodiče a prarodiče. S rodiči nebydlel proto, že rodičům se narodila sestra a oba chodili do práce. Dědeček si ho vyžádal, aby s nimi bydlel. Babička byla veselá duše, měla pak senilní demenci a skončila v blázinci. Tři kamarádi ze školy, hráli si v lese na loupežníky a indiány. Od 6. do 9. třídy začali dojíždět do Chabařovic, to byla velká škola, jiný svět, někteří učitelé měli „klíče mezi prsty“, všichni bílá tílka a červené trenýrky na tělocvik, ruština, bylo to už jiné. Rodiče zaměstnaní v továrně na nádobí, otec nástrojař, maminka vedoucí expedice. Tam zažil první plesy, oslavy Mezinárodního dne žen, maskarní. Všichni rodiče se opili, začalo to být takové zpocené. Les kopce a zima, to měl rád.
0:11:55	Gymnázium v Ústí nad Labem od roku 1970. Po roce 1968 vyhodili všechny dobré ředitele a profesory. Ředitel gymnázia Jiří Netolický. Začala likvidace nejen profesorů, ale spousty rodin spolužáků. Kdo nebyl dělnického původu, nedostal doporučení na vysokou školu, takže i když to byly rodiny lékařů, třeba čtyři generace, dítě mělo smůlu. JK se taky

*

Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukují informace v té podobě, v jaké je uvádí narátor. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.

	zkoušel dostat na medicínu, ale otec vystoupil ze strany, takže JK neměl šanci. Tatínkovi říkali: „Vlastíku, proč nedáváš ty sovětské vlajky? “. Žádné džíny, žádné dlouhé vlasy. Žádná svobodná vůle. Udělali se spolužáky ve škole výstavku Picassa, dostali dvojky z chování. Pro vnímání sedmnáctiletých to byly kraviny. Naučili se tam ale taky bránit té zvůli. Svobodný jinošský projev, to, co je potřeba se naučit, co je potřeba obsáhnout. Rusky se JK pořád domluví.
0:16:40	Sestra Helena. Narodila se rok po JK [1956]. Pociťoval, jak je to v rodině „křížem“, potřeboval spíš tátu, ale byl paličatý, máma ho hodně hájila, čili byl spojený spíš s mámou. Když měl potom na gymnáziu průšvihy, táta respektoval jeho věk a chápal, že už s ním těžko něco udělá. Sestra byla hodně chytrá, měla samé jedničky. Chtěla na vysokou, ale potkal ji stejný osud té „nešance“ jít dál, nedostala se. Šla na zubní laborantku, dělala to celý život, byla v tom dobrá, dnes už je v důchodu, pořád spolu vycházejí dobře. JK má celkem 5 dětí takzvaně ze dvou vrhů, od nejstarší dcery má vnuka a dvě vnučky.
0:21:39	Znovu o gymnáziu. Bavila ho fyzika, čeština, biologie. Na celostátních středoškolských závodech v biatlonu, kterých se zúčastnil tým jejich gymnázia jako náhradníci, vyhráli. Po vítězství se tam v bufetu strašně opili, pozvraceli autobus. Dostali pochvalu ředitele za reprezentaci gymnázia a zároveň dvojky z chování. Ústecká zahradní restaurace Krvavá hnáta, kam chodili s profesory dějepisu, latiny a ruštiny, ti je tam naučili hrát mariáš. Bavili se s nimi, ve škole je nepodrazili. S kamarádem Bejšovcem [David Bejšovec] jezdili každé prázdniny na dlouhou dobu do hor, do Tater, hory v létě i v zimě pro něj byly hodně důležité.
0:25:46	Maturita na gymnáziu. Měl namále, asi měl samé čtyřky [není si jistý]. Maturitní písemka z češtiny: otázka SNP [Slovenské národní povstání], napsal práci, jak se on zúčastnil SNP. Neměl v ní jedinou chybu, použil data, která se o SNP naučili, ale dostal čtyřku, vadilo jim, že to neprožil. Vzpomíná na třídní profesorku Spilkovou, která byla několikrát na pokraji vyhazovu, ale jejich třídu dovedla do maturity - a pak ji ředitel opravdu vyhodil. Nakonec se ředitel Netolický v ředitelně zastřelil, to bylo ale o řadu let později, někdy před revolucí 1989.
0:28:42	JK shrnuje, že na gymnáziu potkal spoustu dobrých spolužáků, taky svého celoživotního kamaráda Davida Bejšovce, který byl o rok níž, který ale v roce 1982 emigroval. JK ven nemohl, takže se neviděli řadu let.
0:29:30	Střední zdravotnická škola. JK dělal zkoušky na medicínu, nevzali ho, takže šel dělat rehabilitaci na střední zdravotnickou školu do Teplic. Už před nástupem do školy chodil cvičit s dětmi. Tatínek zmíněného kamaráda Davida Bejšovce byl dětský neurolog, který ještě zažil „starou partu“, profesora Vojtu a další [Václav Vojta byl dětský neurolog, autor

	převratné metody reflexní lokomoce]. Doktor Bejšovec měl na jeho vývoj zásadní vliv, dokázal sehnat knihy, které vycházely v nakladatelství Josefa Škvoreckého ['68 Publishers] v Kanadě, JK odtud četl povídky Vlasty Třešňáka. Také JK zasvěcoval do profesních věcí. Na zdravotní škole měl tedy JK výhodu, učil se latinu už na gymnáziu, znal některé věci z rehabilitací, anatomie pro něj nebyla problém. Stal se předsedou třídy, měl samé jedničky. Dojížděl z Telnice do Teplic, vstával ve 4 ráno. Cvičili v lázních v Teplicích, v Dubí, kde jako brigádu točil večer pivo. Ve druhém ročníku měl ale malér, na chmelu ho našli s holkou v posteli. Byl podmíněčně vyloučený.
0:33:50	Maturita na střední zdravotnické škole. Vzhledem k podmíněčnému vyloučení se nechal zavřít do blázince, tak získal zprávu pro školu, že by ho mohlo velmi vážně duševně poškodit, kdyby ho nenechali udělat maturitu. Na základě toho ho pustili k maturitě, i když měl 4 z chování. Ani maturita neproběhla hladce, ale nakonec ji udělal. Má tedy celkem 2 maturity.
0:37:06	Box. Už v době, kdy dělal školu, cvičil děti a zároveň začal pracovat pro boxery v ústeckém klubu Rudá hvězda. Dostal k dispozici špičkové vybavení, kterým nedisponovala ani nemocnice. Dělal nejen maséra, ale rehabilitačního pracovníka, na rehabilitaci tam chodili nejen boxeři, ale všichni zaměstnanci Krajské správy Sboru národní bezpečnosti. Středisko vrcholového sportu Rudá hvězda byli policisté, Střediska vrcholového sportu Dukla byli vojáci. Ve Středisku vrcholového sportu byl šéftrenér olympijský vítěz Bohouš Němeček. Postupně začal jezdit i s národním týmem. František Venclovský, masér Dukly Olomouc, společně jezdili na soustředění.
0:39:52	Začátek vojny: poddůstojnická škola. JK šel podle domluvy s Rudou hvězdou na tři měsíce na poddůstojnickou školu v Uherském Hradišti a pak se měl vrátit do Rudé hvězdy už jako voják. V poddůstojnické škole se naučil skákal s padákem, postavit MASH [vojenskou nemocnici], některé průzkumnické věci, nebavilo ho to, ale vydržel to. A byl svědkem i divných věcí. Zažil například, jak dva záložáci, kteří byli na cvičení, zahynuli vinou vojáka z povolání.
0:44:11	Vojna v Praze a STB. Pak byl přeražený na Pohořelec na ošetrovnu. Na Pohořelci sídlila Protivzdušná obrana státu, ve stejné budově byl i AUS [= Armádní umělecký soubor], ošetrovnu měli společnou, takže k nim chodili muzikanti a podobně. [V předchozím soukromém hovoru mluvil JK o svém veliteli ošetrovny, nadpraporčíku Josefu Koutném, který ovlivnil jeho tehdejší život, protahoval je Prahou a ukazoval jim všechny její krásy]. Praha, z té doby ji má prochozenou na celý život, hlavně kostely, výstavy a hospody. Starali se o asi 1100 vojáků. Měli pod sebou sedm „rančů,, což byly jednotky kolem Prahy, které hlídaly v rámci protivzdušné obrany státu. Žili tam hodně volně. Při jedné z vycházek po Malé Straně

	objevili na švédském velvyslanectví správce a kotelníka, se kterým chodili hrát mariáš, bohužel je vyfotila kontrarozvědka. Mezitím bylo mistrovství světa ve fotbale, dva ošetřovatelé a dva doktoři se převlékli do civilu a šli si říct na západoněmecké velvyslanectví o vlajky. Opět je vyfotili, byli obviněni z vlastizrady a měli letět na soud na hlavní velitelství v Prešově. Ale pořád přitom chodili do práce, jejich dva doktoři chirurgové byli dobří, řešili i průšvihy, například když se důstojník střelil do nohy. Zachránili od vězení Ivana Luťanského.
0:49:40	Vojenský soud a zbytek vojny. Čekal ho s ostatními vojenský soud. Pak nastala situace, že jeli se sanitou k nějaké dívce, která se pořezala v Ženských domovech, a cestou viděli v rozestavěném domě muže, kterého zasáhl elektrický proud v rozvaděči, podařilo se jim ho oživit, odvezli ho do nemocnice. Po 4 dnech si je předvolali, ten, kterému zachránili život, byl generál ministerstva vnitra, takže je z vlastizrady nesoudili, ale poslali je znovu do vězení. Nabídli mu spolupráci s STB, nepodepsal. Později zjistil, že z party čtyř dva spolupráci podepsali. V té době už se vrátil ze svého letu na vesmírnou stanici Saljut 6 Vladimír Remek [první český kosmonaut, let se uskutečnil v březnu 1978]. JK a další vojenští vězni jezdili uklízet byty vojenských důstojníků na Julisku. Jednoho dne je poslali místo jakési uklízečky, která se opila, uklidit pokoj Remkovi. Tam mu vyjedli lednici a vypili všechnu luxusní alkohol, malér se nesměl oficiálně uznat, ale JK dostal další vezení. Byl tedy ve vězení až do konce své vojny.
0:55:35	Po vojně. Hledal si práci, chodil rehabilitovat a masírovat, pak se vrátil k boxerům, jezdil s nimi na utkání, dokonce i s národním týmem. Boxovali v Lucerně, na oplátku jeli boxovat do Mnichova. Tam JK nedorazil, vysadili ho v Rozvadově a obvinili, že by mohl emigrovat.
0:56:44	Znovu o boxu. Principy péče o boxéry v zázemí i při zápasech v ringu. Podobnost s divadlem. Trenér Němeček, který dokázal vybrat talentované lidi a s nimi pak vyhrávat. Uvědomil si, jak důležitý je talent a práce. Naučil se číst typy lidí, kdo a jak dosahuje vítězství.
0:59:51	Práce v Tonasu. Přitom JK začal pracovat různě jinde, například v Tonasu v Neštěmicích [továrna na výrobu sody], připadal si jako na galejích, těžká a náročná práce. Dělal šestnáctky, pak šel do motorestu, dal si 5 piv a 5 rumů, šel spát a ráno znovu. S ním tam pracoval profesor Pelikán, latiník a dějepisář z ústeckého gymnázia, kterého znal předtím jen z vyprávění. A jinak samí kriminálníci. Jeden z nich odseděl osm let za to, že se nachomýtl k tomu, jak policisté zmlátí nějaké lidi a on se přidal a bránil je; ve vězení ho zaujala etruská kultura, prostudoval ji a potom při práci s prof. Pelikánem o Etruscích zasvěceně debatovali.
1:03:20	Stále box. Při práci JK stále dělal box. Sice tréninkově boxoval, ale zápasy nebyly pro něj. Potěšení z pohybu, fyzicky

	to nebyl žádný problém. Cikáni mu pochroumali ruku, zmlátili ho řetězem, po úrazu už nemohl sevřít ruku do pěsti. Sice se umí bránit, ale naučil se, že lepší je jít pryč.
1:06:04	Inscenace <i>Klub rváčů</i> v Činoherním studiu. [Podle filmu Fight Club, americký film z r. 1999; Ch, Palahniuk, premiéra inscenace 25. 4. 2008]. Autorská práva dostali jako jediní od autora Chucka Palahniuka [JK říká John, ale je to Chuck]. Při představeních se mu vracely vzpomínky na boxerské období [v inscenaci hrál, více v audionahrávce č. 2].
1:08:00	Box, shrnutí: Není od přírody rváč, věděl, že nemá na to být špičkovým boxerem, ale rád si s někým jen tak zaboxuje. Vždycky ho bavilo ho být v tom prostředí, taky létat do alespoň socialistické ciziny na zápasy, byli v Kyjevě, taky v Gdaňsku v době, kdy začala Solidarita, tam zhruba v roce 1981 viděl naživo Lecha Walesu. Interhotel Bohemia Ústí nad Labem. Přitom pořád točil pivo v automatu Interhotelu Bohemia v Ústí nad Labem. Hodně se tam kradlo, pašovalo a kšeftařilo. Zároveň tam ale byla vyhlášena francouzská restaurace, všechno bylo „hogo fogo“. Podruhé se mu tam také podařilo nevolit. Přišli za ním z jeho ulice s volební urnou, ale lidi z bufetu na ně byli agresivní, šéf je pozval do kanceláře a tak je opil, že tam urnu zapomněli a vrátili se pro ni až příští den.
1:13:20	Hory. Až neúměrné štěstí v životě. „Furiantství skončí, když jsi v horách. Hory, tam je nutné chovat se úplně jinak. Spíš než o přežití jde o prožívání, o to, že některé věci, které tě napadnou, jsou sice naprosto jednoduché, ale fungují. Byli jsme naučení počkat si na správnou chvíli, ale často když ten čin neuděláš hned, tak už to je pryč, už to nedohoníš“.
1:16:21	KONEC 1. AUDIONAHRÁVKY
	2. AUDIONAHRÁVKA
0:00:00	Činoherní studio [ČS]. Z historie ČS: hrálo se v Divadle hudby, kde byl částečně také filmový klub. JK tam chodil i na představení, i do kina. Stále pracoval v Bohemii, denně vytočil 12 hektolitřů piva, točil pivo a pil. Objevili se tam Bynd'a [Zbyněk Roubal, výtvarník, rekvizitář a kulisák] a Pepa Soukup [osvětlovač]. „Pojď dělat do divadla, máš chcípnout tady nebo tam?“ Za pár dnů dal výpověď a šel. Divadlo ho chytlo tak, že začal vnímat všechno jinak. Do té doby nevěděl o divadle nic, jen se mihnul v amatérském divadle v Setuze [Severočeské tukové závody], které vedl Rudolf Felzmann, ale tam na něj to byl moc velký chaos. Mimořádná setkání, jiný svět: Jiří Bartoška, Karel Heřmánek, Leoš Suchařípa, Ivan Rajmont, Tomáš Töpfer. Ze začátku pracoval jako technik na poloviční úvazek. Další technici: Slávek Kaplan, Mirek Ošanec, Bynd'a. První inscenace, která ho hodně zasáhla, byly <i>Tři sestry</i> [A. P. Čechov, režie Ivan Rajmont, premiéra 5. 1. 1982].

0:06:06	Hradecký festival. Zákazy a omezení. [Oficiálně se festival jmenoval Pracovní setkání divadel studiového typu.] JK nechápal, jak je možné, že tam můžou týden tam hrát a zároveň se setkat s dalšími divadelníky, chodit celý den do divadla, že to režim strpí. JK si říkal, že to je „hnízdo, kde je kus svobody, kterou jinak člověk moc neměl.“ Koenigsmark [Alex]: <i>Sbohem, bel ami, Mozek s vejci</i> [titul nedohledán]; věci, které komunisti zakázali po poctivém zkoušení. Další poznání: „Tři měsíce se na něčem intenzivně pracuje a pak přijdou nějací komisaři a řeknou: To ne, to nepůjde. Když takhle dopadnou tři inscenace v krátké době, tak je něco špatně.“ [Šlo o tyto inscenace: Alex Koenigsmark <i>Sbohem, bel ami</i> - zakázaná před premiérou, Reza Gambriadze <i>Parosský mramor</i> - uvedená s velkými úpravami, Karel Steigerwald [KS]: <i>Dobové tance</i> – uvedená s výhradami, po předchozím nepovolení dalších her KS <i>Tatarská pouť</i> a <i>Neapolská choroba</i>, inscenace <i>Dobové tance</i> se nesměla hrát při hostování v Praze]. Pamatuje si na situaci kolem <i>Sbohem, bel ami</i>. Činoherní studio spadalo pod Státní divadlo Zdeňka Nejedlého, takže zákaz oznámili jeho řediteli Nemolovskému [Vladimír], ten ho pak oznamoval Ivanu Rajmontovi. Argumentování zákazu. Další zakázané tituly: nevzpomíná si přesně, nepamatuje si data a názvy, ale pamatuje si příběhy.
0:11:42	Lidé z Činoherního studia. Jiří Schmitzer začínal hrát svoje písničky, Aljoša [Alexej] Okuněv, Rus z hraběcí rodiny, který nenáviděl Rusáky, i když byl sám Rus. Rudolf Stärz. JK na tom bavilo, že se zkoušení vyvíjelo, že i jeho představy, jak by co mělo vypadat, se naplňovaly. Denně se chodilo do hospody Na Pražačku, kde se to probíralo. JK si zpočátku říkal „Nic neříkej, jen koukej“, ale pak zjistil, že i ty jeho nápady se někdy líbí. Cítil kompaktnost a živost. Viděl, jak někteří diváci odcházejí s úsměvem, jiní se slzičkami, tak si říkal, že to má smysl takhle divadlo dělat. Byl to malý prostor, takzvaně „na facku blízko“, jeviště mělo 5 x 6 metrů. Scénografie vypadaly podle toho, Ženitba: skříně, které když se hodily na zem, byly z nich postele, jinak by se tam nevešly.
0:15:07	Vedoucí techniky. Před ním byl vedoucím techniky chartista Slávek Kaplan, který musel odejít, tak JK dostal od Rajmonta nabídku, aby ho nahradil. Nikdo jiný být šéfem nechtěl. Potom teprve zjistil, co všechno ta práce obnáší. Zpočátku měl na starosti jen kulisé a rekvizitáře, postupně měl pod sebou i světla, zvuk, garderobiérky. Práce ho bavila. Za měsíc měli 24–25 představení, hrálo se 6 dní v týdnu, jednou týdně jezdili na zájezdy. Zjistil, že většinu času tráví v divadle, stalo se pro něj rodinou. Samozřejmě s někým si rozuměl víc, s někým méně. Oblíkačku [= garderobiérku] tam dělala jeho budoucí žena Dana, v r. 1982 se jim narodila Eliška, první dítě.
0:19:00	Divadelní svět. Mocht sedět a debatovat s Leošem Suchařípou, když byl Suchařípa ve formě, znamenalo dozvědět se spoustu věcí. Zároveň pro JK bylo vždycky neuvěřitelně přitažlivé

	sledovat, jak to všechno dopadne. „Když se potom jdeš dívat na představení znovu, když jsi u toho zkoušení celou dobu, když máš z toho ještě radost, i když vnímáš všechny chyby, začneš s tím žít.“ To bylo pro něj to podstatné. Byl to „živej život“. Výtvarník Jaroslav Malina velký kamarád Byndi, dohodil JK a Byndu na natáčení <i>Straky v hrsti</i> [film Juraje Herze, premiéra 1983]. Malina dělal scénografii k inscenaci <i>Pazour</i> [Howard Baker, režie Miroslav Krobot, premiéra 12. 3. 1985]. Přínos setkávání s dalšími kumštýři.
0:21:20	Scénografové. Jsou mezi nimi velké rozdíly. Dneska některý výtvarník jede vlakem z Prahy, cestou namaluje akvarel a to je celý návrh, nic dalšího neví. Rozdíl mezi tím, když někdo ví, co chce, a pak, když někdo má ideu, jak by to mohlo vypadat, ale není vůbec dořešené technické řešení, které musí dělat společně až na místě. Jak se proměnil způsob vytváření scénografií, Malina ještě rýsoval na prkně, dnes jsou 3D programy, není to lepší, ale je to jednodušší, když někdo přijede nepřipravený, nebo ještě tápe, i to je možné. Rozdíly mezi jednotlivými scénografy. Jana Hauskrechtová a Lukáš Kuchinka. Pokud scénograf ví, co chce, a je spolu s režisérem připravený, tak to běží jinak, než když se všechno dělá na poslední chvíli. Otázka poctivosti: „poctivá práce: když ti ostatní neodvádějí tu svojí poctivou, jak ty sám máš být poctivý“.
0:26:15	Divadlo jako kmen. Dodneška si váží lidí z inscenačních týmů, kteří dokáží přijmout připomínky od ostatních, třeba techniků, protože někdo neustoupí ani na krok od svého plánu, i kdyby byl špatný. JK bavilo a baví právě to, jak se všechno odehrává v malém společenství třeba třiceti lidí. Měl také štěstí, že do ČK přišel v době vrcholu. Přirovnává to k boxu, kde byl také ve špičkovém týmu. Případalo mu, že je zase na té špičce, například na festivalech, když diváci celému tomu divadlu tleskali, tak si říkal „Jo jo, to je prostě ono, já tam chci být“. Měl pocit že zase dělá něco kvalitního.
0:29:10	Produkce zájezdů. Databáze míst v hlavě, co je kde potřeba a s kým jednat, aby všechno fungovalo. JK objasňuje, jak funguje technická složka zájezdů. Zásadní bylo, že na místa, kam jezdili hrát, se s předstihem jeli podívat režisér a výtvarník. [Vzhledem k tomu, že většina míst, kam se na zájezdy jezdilo a jezdí, má jiné prostorové a technické parametry, je potřeba vymýšlet, jak scénu a světla přizpůsobit. Pokud ten prostor nevidí inscenátoři předem, scénu a světla musí technika postavit podle vlastní úvahy i s možnými riziky.] A v současné době se děje, že inscenátoři prostor neznají, přijedou s herci na zájezd hodinu před představením a žádají, aby se něco upravilo, případně celé přestavělo. Zažil, že museli znovu přestavovat a přesvědčovat celou scénu těsně před začátkem a představení potom nedopadlo dobře. Naučil se na to říkat ne. Vzkaz JK: „aby se na toto dbalo“.
0:32:28	Scéničtí a propagační výtvarníci. Jaroslav Malina. Ivo Židek, říkali mu „pan stavitel“, byl v divadle zaměstnaný. Vytvářel

	kromě scénických výprav také výtvarnou stránku divadla, plakáty a programy, vlastně celkovou tvář divadla [propagační výtvarník]. Toto se později také vytratilo. Šlo o to, kdo zrovna divadlo vedl a jak si obhájil, že takového výtvarníka v divadle potřebuje. ČS to tak mělo například v době, kdy tam působila Natálie Deáková s Lukášem Kuchinkou, potom ještě v době výtvarníka Tomáše Bambuška. V současné době svého výtvarníka ČS nemá a JK to připadá jako chyba. JK mluví o publikaci, kterou divadlo vydalo v roce 2022 [<i>Činoherní Ústí ve znamení kovadliny</i>, ve spolupráci s divadlem vydaly Větrné mlýny Brno], která i proto nedopadla vizuálně dobře. Této knize říká JK „zhůvěřilost“.
0:35:5	Rekonstrukce kina Revoluce. Miloš Dvořák, tehdejší „intendant“ ČS [řídil veškerou činnost divadla]. Rekonstrukce probíhala za chodu divadla, ČS hrálo jednak v Divadle hudby, jednak v budově opery. Tam se hrálo na zakrytém orchestřišti, je to ohromný prostor. Tam si JK čuchl k tomu, jak funguje velké, třísouborové divadlo. Také vzhledem k tomu, že ČS oficiálně spadalo pod SDZN [Státní divadlo Zdeňka Nejedlého, tzv. „Opera“], dostávalo málo peněz. V té době si JK říkal, že by bylo skvělé moci se osamostatnit, pro „divadelní kmen“ to bylo těžké. Jediné plus toho období shledává v tom, že si mohli vzhledem k prostoru pořizovat větší dekorace. Divadlo se přestěhovalo do svého [provoz v novém prostoru byl zahájen 8. 2. 1982], „kmen“ pokračoval dál, i když se začal pomalu rozpadat.
0:39:09	Inscenace <i>Zojčin byt</i>. Leoš Suchařípa. Co do kvality to bylo představení na úrovni <i>Třech sester</i>, na které lidi hodně chodili. Suchařípa přivezl nějaký Bulgakovův náčrtek, ve kterém si autor kreslil svojí představu prostoru, loď na řece, večírek, kapela, všechno viděno shora z letadla. JK chodil se Suchařípou do hospody, Suchařípa v té době překládal i jiné věci, Čechova a Gogola, v hospodě měl rozložené texty a vyptával se, jak by JK některé věci řekl. V té době začala fungovat v domě nad novým divadlem také herecká ubytovna, JK tam chvíli bydlel. Takže z nového divadla se zase stalo „hnízd“o“. „Kmen“ se ale podle JK dál pomalu rozpadal. Do Národního divadla pak odešel Ivan Rajmont a s ním řada herců. Zůstaly například Marie Spurná a Jelena Juklová. [Časová posloupnost změn, kterou JK uvádí, není správná].
0:42:35	Období Pavla Pecháčka a Zdenka Hedbávného. [sezóna 1986/87]. Inscenace D. Fischerové <i>Princezna Turandot</i> [respektive <i>Princezna T.</i>, premiéra 28. 11. 1986]. JK tohle období označuje jako období „flikování“. Setkání s Danielou Fischerovou jako s člověkem, který to měl v hlavě srovnané, to bylo pro JK nádherné. Jinak ale uvažoval, že by odešel, celková atmosféra v divadle nebyla dobrá. Zmiňuje umělecké ředitele, nejdřív Václava Knopa, pak spisovatele Václava Duška, který divadlo udržel, takže se úplně nerozpadlo [ve skutečnosti jde

	o předchozí období, V. Dušek byl ředitelem v době nepřítomnosti I. Rajmonta, skončil v červnu 1985. Ivan Rajmont se do funkce uměleckého šéfa a režiséra vrátil v září 1985].
0:45:35	Petr Poledňák [PP] . Přivedl s sebou úplně nové lidi, začal nový styl vedení divadla. JK vzpomíná, že po období, ve kterém byli zvyklí říkat si, co chtějí [což je podle JK „kmen“], přišel „velký náčelník“, pamatuje si, že PP měl v kanceláři svůj stůl na stupínku výš, než seděli ostatní. JK si říkal, co se asi bude dít. PP inscenoval Ajtmatova, <i>Výstup na Fudžijamu</i> [premiéra 4. 6. 1987], JK se bál, jak to dopadne, že jim ho zakážou, ale byly sice velké výhrady k uvedení, nicméně JK si myslí, že už „si netroufali“. A pak přišli do divadla Ivana Chýlková a Karel Roden, hrálo se <i>Z Košic do Aše a ještě dál</i> [Václav Beránek, premiéra 15. 2. 1989], <i>Marat – Sade</i> [Peter Weiss, premiéra 14. 4. 1988]. Poledňák nebyl pro JK ředitel, protože „neřídil, ale fakt řídil“. Takže to JK znovu chytlo, říkal si, že je tu zase nějaký „kmen“, zase cítil sounáležitost s tím, co se hraje.
0:48:12	Zájezd do Paříže v říjnu 1989, s inscenací Marat - Sade . JK měl zákaz vycestovat, neměl pas, ale PP chtěl, aby jel, takže když mu JK slíbil, že neemigruje, dokázal mu zařídit jednorázový pas. JK vzpomíná na první pařížské setkání s Jaromírem Pelcem, autorem knihy „...a bude hůř“, který je pozval na oběd, pak odešel a nechal je celý oběd zaplatit. Neměli už potom vůbec žádné peníze. JK byl poprvé na Západě, a hned v Paříži. Procházky zahradami, Rodinovy sochy. Nevěděli, že všichni z divadla jsou sledovaní, jak se budou chovat. Pan Bláha, který se o zájezd staral, i titulkáři, kteří jeli s divadlem, byli agenti STB.
0:50:50	Pašování knih . Přesto, že byli pod dohledem, se technikářům podařilo provézt náklad knih z nakladatelství Pavla Tigrida „Svědectví“. Knihami vycpali dvojité stěny divadelního stěhováku, nastrkali je i mezi kulisy inscenace <i>Marat – Sade</i> . Odmítli před odjezdem náklad znovu vyložit, aby mohlo být auto zkontrolováno, v Ústí po příjezdu do divadla dekorace i knihy hned po příjezdu do divadla v noci vyložili, než stěhovák stihli ráno zkontrolovat celníci a policisté. Byl to velký průšvih, ale JK si říkal, že tahle akce a setkání s Tigridem v Paříži za to stály. Příhoda z Paříže, kdy byli všichni z divadla pozváni na oběd do městské jídelny, kde JK a Byndřa poprvé jedli krevety. Protože nevěděli, že se musí loupat, jedli je i se skořápkami k pobavení Francouzů.
0:55:01	Demonstrace . JK vzpomíná na demonstrace v průběhu roku 1989 v Praze. S Honzou Haubertem z Visacího zámku a jeho kamarádem Honzou Vojtkem seděli na Poříčí v hospodě u Rozvařilů, vyšli ven a hned je postříkalo vodní dělo, tak se zase vrátili do hospody.
0:56:10	Petr Poledňák a revoluce 1989 . Poledňákova zásluha: vedení

	v době revoluce, příprava k osamostatnění. Poledňákova schopnost vyjednávat. Intuitivně věděl, jak se věci budou vyvíjet.
0:57:05	Spolupracovníci STB, registr svazků. Sehnali si registr svazků STB, který pak museli odevzdat. Dozvěděl se tam, kdo všechno je udával, byli to i kolegové. Ve zprávách byly uložené i účtenky z hospod, JK fascinovalo, že si udavači nechávali proplácet i pivo, nemohl uvěřit, že s nimi seděli u stolu v hospodě, účet si nechali proplatit od estébáků a ještě je udávali. S některými přerušil kontakt. Jeden z nich byl šéf jedné z hospod, kam chodili, JK nevěděl, jak to vyřešit, protože s ním leccos za tu dobu prožil. Hodně ho vzal i další člověk, který chodil do divadla, byl výtvarník, udával je a zároveň měl holku, která pracovala na gynekologii a on udával i tam. A potom kadidoval na poslance, ale neprošel lustracemi. JK si říkal, že ho nechce vidět, ale když ho potom potkal, tak ten člověk se mu omlouval. JK spolupráci s STB nepodepsal, takže v té situaci nebyl, ale došel k názoru, že byli lidé, které STB nějak ke spolupráci přinutila, existovala spousta způsobů. Někteří se potom k tomu nějak postavili, řekli to o sobě. A pak byli tací, kteří to tajili, a i potom to zapírali, například ústecký muzikant Jiří Imlauf.
1:01:59	Revoluce 1989. JK si myslí, že začátek revoluce byla pro něj velká zkušenost. Cesty do JZD, kde na ně pustili krávy, agitace v továrnách, kam je někdy ani nepustili. ČS se stalo centrem revoluce spolu s Pedagogickou fakultou. Štáb OF [Občanské fórum] sídlil v budově divadla na Střekově, ČS hrálo v Národňáku [tehdy Krajské kulturní středisko, pak Národní dům].
1:03:15	Radní za OF. Rychlý nástup do politiky. JK se stal ústeckým radním za OF. Bylo to často vyčerpávající, protože přitom chodil i do práce. Ale byl rád, že je tam platný, protože věděl, že umí věci odhadnout a číst situace. Politiku dělal naplno. Zároveň se také rozvedl, bylo to pro něj období změn ve všem. V politice vydržel do začátku ODS, byly to 3 roky. Situace v politice se proměnila, sice nebyli komunisté, ale byli už další dravci, kteří začali mohutně krást. Takže když zjistil, že zase jde o peníze a moc, vystřízlivěl.
1:05:07	Nová éra: Odchod Petra Poledňáka, Jiří Pokorný a Michal Lang. Jiří Pokorný a Michal Lang, čerství absolventi DAMU, si s sebou přivedli celý ročník. Robert Jaškow, Tomáš Pavelka, Sít'ovka [Martin Sitta], Markéta Bláhová, Lenka Havlíková. Převeďli do ČS své už hrané školní inscenace, včetně kulís. Entrée v hotelu Palace. Jiří Pokorný jako umělecký šéf pozval různé městské činitele a pak zakouřil celý prostor hustou mlhou, když se všichni posadili, řekl jim: „V takovémhle smradu tady vy žijete“. Celé to období bylo hodně dynamické, JK se několikrát držel s Jiřím Pokorným pod krkem, když JK něco kritizoval. Inscenace v té době, to byla „pestrá všehochut“. Výtvarníci té doby: Jan Hubínek, Břejlička [Petr B. Novák]. JK se rozhodl zůstat.

1:09:00	Oslavy dvacetiletého výročí ČK 1992. JK vzpomíná na situace kolem oslavy, kdy jim Setuza [podnik Severočeské tukové závody] dala jako sponzorský dar obaly od zubních past a mýdel, autorem dekorace pro oslavu byl výtvarník Milan David, čekali na ni z technických důvodů až do dne oslavy, bylo to strašné. JK neviděl nikdy Poledňáka tak našťvaného.
1:10:10	Ještě k působení JK v politice. JK si myslí, že jeho rozhodnutí vykašlat se na politiku a vrátit se do divadla bylo zásadní. Před jedním zasedáním rady města čekalo před jeho domem velké auto a nějaký pán mu nabídl, aby na Radě hlasoval při zadávání zakázky na městskou skládku pro jeho firmu za úplatek pěti procent. To byl pro JK další popud, proč skončit v politice.
1:11:30	Návrat JK z politiky do divadla. Mladé divadlo, znovu cítil sounáležitost. Inscenace, které ho bavily. <i>Valašská čtverylka</i> [Jiří Pokorný, Lenka Havlíková, premiéra v ČS 12. 1. 1994], <i>Procitnutí jara</i> [Frank Wedekind, premiéra v ČS 9. 3. 1994], které štychoval [štychař je osvětlovač, který ručním reflektorem provází herce na jevišti]. Tam měl zase takové mrazení a podobný pocit, jako kdysi na začátku, který ale nikdy úplně neztratil.
1:13:05	K repertoáru ČS. V ČS se často objevovaly hry o revolucích a dějinných událostech, které se v repertoáru vlastně pořád opakovaly už od Rajmonta: <i>Dantonova smrt</i> [Georg Büchner, 27. 4. 1983], <i>Marat – Sade</i> , <i>Z Košic do Aše a ještě dál</i> . JK vzpomíná na povedené Langovy <i>Hráče</i> s Martinem Sittou v hlavní roli [N. V. Gogol, premiéra 3. 3. 1995]. JK tam měl hrát. Měl hrát také v <i>Procitnutí jara</i> , roli doktora, který udělá potrat Kláře Trojanové, nebylo mu to příjemné, roli pak hrál Achab [Jaroslav Achab Haidler]. V <i>Hráčích</i> hrál jeho roli Leoš Noha, který tehdy začínal jako osvětlovač, JK si to s ním vyměnil. Má na generální zkoušku <i>Hráčů</i> také osobní vzpomínku: v době generálky se mu narodila dcera Tereza, zavolali mu to do osvětlovací kabiny, tím pádem prošvihl světelnou změnu. „My jsme věděli, že když běží režisér, tak že se zamkneme. Že se tam prostě nedostane, byly tam plechové dveře, takže kopal do těch dveří.“ [Jde o výbušnou povahu režiséra Michala Langa.] Vzpomíná si, že ten samý den ve Fillově galerii vystavoval František Skála.
1:16:35	Ještě zpátky k politice. Potkává lidi, se kterými tam byl, říkají „Za co jsme bojovali?“, ale on tomu dal všechno, co mohl, velmi ho to bavilo.
1:17:15	Znovu o změnách „kmene“ [Pokorný - Lang]. JK cítil, že divadlo nekrní, mělo znovu náboj, znovu to byl „kmen“. Ještě jednou to cítil, když přišla Deáková se svými lidmi [režisérka Natálie Deáková, 2004 – 2011]. V divadle lidé odcházejí, technika ale většinou zůstává. I když ne všichni zůstanou, když pochopí, že nejde o to odpracovat si směnu a jít domů. Při generálkách se pracuje třeba týden v jednom kuse, každý to nevydrží. Někdo nedávno řekl JK: „To jsem rád, že ses těch čtyřiceti let v divadle dožil.“

1:20:00	Polemiky a konflikty. JK byl v Činoherním studiu celkem 43 let. Vždycky měl trochu problémy, když cítil, že některé věci v představení nejsou dobře dodělané, vždycky se k tomu chtěl vyslovit. Sám chtěl svojí profesi dělat co nejlíp a když cítil, že ostatní to tak nemají, mluvil o tom. Pak se mu stalo, že mu někdo řekl: „Ty nám do toho nekecej“. JK si myslí, že když se věci pojmenují, může začít polemika, když na ní někdo přistoupí, je to dobře, když ne, dostane se na určitý okraj v divadle. A to se mu v poslední době stávalo. Filozofie JK: „Nejseš na místě toho režiséra nebo toho výtvarníka, tak vlastně to nemůžeš soudit. Můžeš vyslovit vlastní jasný názor, co se děje dál, je už jiná věc, ale svůj názor říct musím.“
1:24:30	Kamarád Bynd'a [technik a výtvarník Zbyněk Roubal]. Dostal příležitost jako herec a objevil se v něm talent. Na jevišti byl nezapomenutelný. Jeho tragický životní příběh JK strašlivě zasáhl. [Byndův dobrý kamarád se s dítětem zabil v autě, Bynd'a se potom začal starat o jeho vdovu, později i oni měli spolu dítě a o ještě o řadu let později v září 2003 se také Bynd'a se synem zabil v autě.] Do rozhlasové hry jeho příběh ho později přepsal Jiří Maryško a četla Marta Vítů. Příběh Byndi má JK spojený také s povodněmi v roce 2002. ČS nemělo po vytopení divadla kde hrát, hráli i v tereziánské pevnosti, hráli tam <i>Sud prachu</i> [Dejan Dukovski, premiéra 28. 5. 2003, koprodukce s A Studiem Rubín a Multiprostorem Louny], <i>Kanibaly</i>. Nehoda se Bynd'ovi stala cestou na představení právě do Tereziína. Zpátky k proměně Byndi v herce.
1:30:00	Mluvit pravdu. JK se zamýšlí nad tím, kolik z kolegů už je pryč. <i>Mluvit pravdu</i> [Josef Formánek, premiéra 18. 6. 2022], tady hraje JK spolu s Jelenou Juklovou, která se do ČS vrátila. O Jiřím Bartoškoví, který do Ústí jezdil často a původně měl v inscenaci hrát, ale už byl nemocný, takže roli za něj převzal JK. Když přijel na premiéru, byl stručný: „Dobrý dědku! Máš nějakýho špeka?“
1:31:06	Jiří Bartoška. Rozloučení s Jiřím Bartoškou které uspořádali v ČS v den jeho smrti [8. května 2025]. JK byl ten den v Praze, narychlo mu volali z televize, že přijedou natáčet do ČS v přímém přenosu. Význam Jiřího Bartošky: kdykoliv mělo ČS problém, politický nebo finanční, nebáli se ho oslovit a on jim pomohl. Podvkrát, když to vypadalo, že ČS bude zrušené [2004 a 2014, k tomuto tématu se JK vrátí v další nahrávce], pomohl jim přes své známé.
1:34:13	Znovu Natálie Deáková a zpět v čase k bratrům Bambuškovým. Deáková si do ČS přivedla si také svoje lidi, byla tam opět velká proměna, bylo potřeba znovu „postavit kmen“. Bylo to trochu klopotné, ale bylo to zase něco jiného. Zuzana Onufráková [Zlatohlávková], živel. Marek Němec. Tomáš a Miroslav Bambuškoví byli v ČS před Deákovou a začali dělat divadlo naprosto nezvyklé, drzé, naturální. Do toho tam ještě byl Jan Vedral, zvláštní spojení drsného Bambuška a Vedrala. Bohužel se zrušila připravovaná premiéra

	<i>Ludvík Slunce</i> [název není jistý], na kterou se všichni těšili. Byl to text, který psal Jan Vedral s Miroslavem Bambuškem a byl o Ludvíku XIV, titulní roli měl hrát právě Bynd'a.
1:37:50	Lukáš Kuchinka. JK si hodně si rozuměl s výtvarníkem Natálie Deákové Lukášem Kuchinkou, byli spolu dokonce dvakrát na Tchajvanu. Kuchinka je pro něj to, co má být divadelní výtvarník, který vytváří plakáty, programy, dělá tvář divadla. Inscenace byly dost „ostré“: <i>Jak jsem se učila řídit</i> [Paula Vogel, premiéra 7. 3. 2008]. Deáková přinášela témata, která byla tabu; tady šlo o zneužívání. Byl tam také Michal Kern, s ním hrála Vanda Hybnerová [JK si nemůže vzpomenout na její jméno]. Deáková zvala hosty jako Hanu Vagnerovou, přišel Jiří Maryško. Inscenace <i>Jánošík</i> [Jiří Mahen, premiéra 8. 6. 2007], scéna Pavla Svobody [Svobod'áka]. Hutná éra, bavilo ho to.
1:41:00	Klub rváčů. [Chuck Palahniuk, premiéra 25. 4. 2008]. Režie Filip Nuckolls. Geneze vzniku inscenace. Palahniuk nedal nikomu autorská práva, ale Nuckolls je dokázal od něj získat, inscenace se hrála úspěšně deset let. Palahniuk přijel do Prahy, když se Klub rváčů hrál v Kašparu [Divadlo v Celetné], setkal se s nimi, přivezl jim bednu skotské. Ale na představení se podívat nešel, podle smlouvy nemohl. JK v <i>Klubu rváčů</i> hrál [více v audionahrávce č. 1], bavilo ho to. Byly tam souboje, jezdili trénovat do Prahy, tránoval je také Rost'a Novák. Představení neuvěřitelně fungovalo a táhlo.
1:43:30	Konference ve Wannsee. [Filip Nuckolls, Vladimír Čepek, premiéra 14. 1. 2008], dodnes se scházejí (asi 20 herců) a hrají tuto inscenaci na výročí konference ve Wannsee [konala se 20. 1. 1942, bylo to setkání vysokých představitelů nacistického Německa v záměčku na břehu jezera Wannsee. Jediným bodem byl postup při likvidaci Židů v Evropě]. JK tam hraje generála Mullera, šéfa gestapa. Vždycky to nenáviděl, ale teď, když vidí, co se děje kolem ve světě, říká si, jak je to důležité téma.
1:44:50	Kanibalové. Premiéra byla už po povodních, takže se hrálo v Malém divadle v Setuze, šlo o koprodukcí s Divadlem Komédie, polovina herců byla z ČS, polovina z Komédie [George Tabori, premiéra v Ústí n/Labem 10. 4. 2003]. Neuvěřitelný divadelní zážitek. Protože neměli kde hrát, projeli s Kanibaly celou republiku, včetně Astorky Bratislava [více ve videu]. Období prolínání.
1:47:10	Zážitek z inscenace Wernisch a Jan Nebeský. JK viděl <i>Wernische</i> na Nové scéně, režie Nebeský, výprava Petra Vlachynská, která těsně předtím dělala v ČS <i>Pipi Dlouhou Punčochu</i> . Byl to pro JK mimořádný zážitek, po dlouhé době viděl divadlo, tak, jak ho má rád. Navíc to bylo v den, kdy měl pohřeb Alois Švehlík [16. 4. 2025], všichni byli mimo sebe. JK se vrací ke <i>Kanibalům</i> : „Vždycky je nějaké představení, na které nemůžeš zapomenout“. Pro to, o čem bylo, v jaké době. Nebeský měl předtím několikrát v ČS zkoušet, stejně jako Pitínský a další, a nikdy se to nepovedlo. Až s <i>Kanibaly</i> . JK má

	Nebeského rád, zná ho ještě z doby, kdy chodil na pedagogickou fakultu spolu s Bynd'ou.
1:49:32	KONEC 2. AUDIONAHRÁVKY
Stopáž 0:04:40	VIDEONAHRAVKA 1. Co také může být divadlo. JK popisuje, co všechno se může stát při představení. Tragikomická situace, která se stala při představení <i>Kanibalové</i> [George Tabori, režie Jan Nebeský, koprodukce s Pražským komorním divadlem, premiéra 10.4. 2003]. Vše se odvíjelo od psa jednoho z techniků, který vyčuchal a ukradl salám – důležitou rekvizitu.
Stopáž 0:02:11	VIDEONAHRAVKA 2. Chudoba a bída. Historka o synu JK Jakubovi, který je rapper a barista, rozhodl se změnit profesi a začal pracovat jako kulisák ve Vinohradském divadle. Když ho jevištní mistr provázel po divadle, řekl mu: „Podívej se, chudoba a bída!“.
Stopáž 0:02:14	VIDEONAHRAVKA 3. Lidoví léčitelé. Vesele o hudební skupině, ve které JK hraje, a která se jmenuje Lidoví léčitelé. O vzniku názvu.

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukují informace v té podobě, v jaké je uvádí narátor. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.